

1. Jezus' zalving

Jezus' laatste dagen op aarde

Het lijden of de Passie van Christus verwijst naar het lijden dat Christus doorstond in de week voor de kruisiging. Het woord komt van het Latijnse "Passionem", wat lijden of volharding betekent. Deze serie over Jezus' laatste dagen op aarde richt zich op de periode tussen Christus' aankomst in Jeruzalem voor het Pascha en zijn dood, begravenis en opstanding. Terwijl we deze reis samen maken, in de voetsporen van onze Heer, moedig ik u aan u voor te stellen hoe dit was voor Jezus, die al deze dingen gewillig doorstond.

Ik kwam tot Christus na een aantal jaren van zoeken naar betekenis in mijn leven, en ik was drieëntwintig toen ik voor het eerst het Evangelie hoorde. Tijdens mijn jeugd had ik weinig contact met het Woord van God en wist ik niets van de reden voor Christus' dood. Ik nam aan dat Hij de marteldood stierf, en dat het mij niets te maken had. In die tijd werkte ik met mijn vader als beroepsvisser op zijn vissersboot in de Noordzee. Ik bevond me in gevaarlijke situaties op zee en had een paar bijna-doodervaringen, wat me ertoe aanzette om te zoeken naar betekenis en vrede in mijn leven. Ik was bang voor de dood, dus verdiepte ik me in verschillende religies en filosofieën terwijl ik over verschillende continenten reisde op zoek naar de waarheid. Ik zocht God, maar ik wist het niet.

Terugkijkend leidde God me soeverein naar de Verenigde Staten, naar een klein zomerbijbelkamp in de buurt van Richmond, Virginia. (Het was geen typische toeristische attractie voor een Brit.) Ik was niet van plan dit kamp te bezoeken toen ik aan boord ging van de "Freddie Laker SkyTrain", zoals hij toen heette, een zeer goedkope manier om te reizen. God zag de honger in mijn hart en leidde mijn pad via de mensen die ik onderweg tegenkwam. Op dit kamp hoorde ik eindelijk een duidelijke uitleg over wat er bijna 2000 jaar geleden in Jeruzalem gebeurde toen Jezus aan het kruis stierf. Ik luisterde naar een man genaamd "Brother Chapel" die vertelde over het lijden van Christus aan het kruis. Met tranen die over zijn gezicht stroomden, sprak deze man over de kruisiging van Jezus, en zijn woorden raakten me diep in het hart, want deze boodschap was waar ik tot dan toe mijn hele leven naar had gezocht.

Plotseling beseft ik dat Jezus voor mij had geleden. Ik zag een man die verliefd was op Jezus in de pastorie, en voor het eerst in mijn leven hoorde ik iets waarvan ik wist dat het mijn leven voorgoed zou veranderen. (En dat deed het zeker!) Ik beseftte dat Jezus geen martelaarsdood stierf; nee, Hij stierf voor mij, in mijn plaats, en nam de last en de straf voor mijn zonden op Zich. Die dag ontdekte ik dat Jezus' dood aan het kruis alles met mij te maken had – omdat Hij voor mij stierf. Ik hoop dat, terwijl je nadenkt over het lijden van Jezus, je vervuld zult raken van de kennis van Zijn liefde voor jou en een nieuwe waardering zult krijgen voor wat Christus voor jou heeft volbracht, wetende dat wat Hij deed, Hij voor jou deed. Vader, ik bid dat U de ogen opent van iedereen die over Uw liefde voor hen hoort en leest, en dat U hen verandert en hun een doel en betekenis geeft voor de eeuwigheid.

Jezus gezalfd in Bethanië

Nadat Jezus met veel bedreigingen tegen zijn leven was geconfronteerd (Johannes 11:53), schreef de apostel Johannes dat Jezus zich na de opwekking van Lazarus met zijn discipelen uit Jeruzalem terugtrok naar een dorp genaamd Efraïm, aan de rand van de dorre woestijn (Johannes 11:54). De hogepriester gaf opdracht dat iedereen die te weten kwam waar Jezus was, dit moest melden, zodat Hij gearresteerd kon worden (Johannes 11:57). Zulke dingen

intimideerden de Heer Jezus niet; Hij wist dat Zijn tijd in Gods handen was. Toen de tijd van Zijn Pascha en kruisiging naderde, ging Jezus terug naar Bethanië, net aan de overkant van de Olijfberg ten opzichte van Jeruzalem.

Zes dagen voor het Pascha kwam Jezus in Bethanië aan, waar Lazarus woonde, die Jezus uit de dood had opgewekt. Hier werd een maaltijd gehouden ter ere van Jezus. Martha bediende, terwijl Lazarus een van de anderen was die met Hem aan tafel aanlagen. Toen nam Maria ongeveer een halve liter zuivere nardus, een kostbare parfum, goot die over Jezus' voeten en droogde zijn voeten af met haar haar. Het huis vulde zich met de geur van de parfum. Maar een van zijn leerlingen, Judas Iskariot, die Hem later zou verraden, wierp tegen: "Waarom is deze parfum niet verkocht en het geld niet aan de armen gegeven? Het was een jaarloon waard." Hij zei dit niet omdat hij om de armen gaf, maar omdat hij een dief was; als beheerder van de geldbuidel pakte hij voor zichzelf af van wat erin werd gestopt. "Laat haar met rust," antwoordde Jezus. "Het was de bedoeling dat ze deze parfum zou bewaren voor de dag van mijn begrafenis. Armen zullen er altijd zijn onder jullie, maar Mij zullen jullie niet altijd hebben" (Johannes 12:1-8).

De apostel Johannes wijdt acht hoofdstukken van zijn geschriften aan de laatste zes dagen van Jezus' leven vóór de kruisiging. Hij beschouwt deze paar dagen als cruciaal vanwege wat Jezus in die korte tijd onderwees en deed. Aan het begin van hoofdstuk 12 schrijft Johannes dat Christus terugkeerde naar Bethanië, waar Hij Lazarus uit de dood opwekte, ongetwijfeld lettend op Lazarus, Martha en Maria. Hij was zich bewust van het gevaar dat Hem in Jeruzalem te wachten stond, maar misschien was Hij zich ook bewust van de dreiging die Lazarus boven het hoofd hing. De hogepriesters maakten plannen om Lazarus te doden vanwege het getuigenis van Christus' kracht om hem uit de dood op te wekken (Johannes 12:10).

De zalving van Jezus in het huis van Simon de Melaatse.

In de periode voorafgaand aan de kruisiging tijdens Pesach werd Jezus uitgenodigd voor een maaltijd in het huis van Simon de Melaatse. Als we alleen het verslag van Johannes lezen, zouden we kunnen aannemen dat dit in Martha's huis was; als we echter de andere evangeliën raadplegen, ontdekken we meer details. Matteüs (26:6-13) en Marcus (14:1-11) vermelden dat de zalving plaatsvond in het huis van Simon de Melaatse. Lucas vermeldt een eerdere gebeurtenis in Jezus' bediening, waarbij een zondige vrouw de Heer zalfde. Men neemt aan dat deze gebeurtenis plaatsvond in de omgeving van Galilea en dat het een aparte gebeurtenis was (Lucas 7:36-50) die niet verward moet worden met de zalving door Maria, de zus van Lazarus. Johannes vertelt ons dat de maaltijd ter ere van Jezus werd gehouden (v. 2) en dat Lazarus ook aan tafel aanlag. Martha was mogelijk een familielid of goede vriendin van Simon, zoals we haar zien terwijl ze Simons gasten bediende.

Telkens weer zien we in het Nieuwe Testament gemeenschap en intimiteit tussen gelovigen terwijl ze hun leven delen met de Heer als middelpunt van hun leven. De gasten lagen aan een tricliniumtafel, een U-vormige tafel die meestal maar een halve meter boven de vloer stond. Rondom de tafel stonden matrassen of banken, waar de gasten op hun ellebogen leunden en hun andere hand vrij hielden om naar de lage tafel te reiken voor eten. De tricliniumtafel bestond uit drie lange tafels, waarbij het open gedeelte van de U beschikbaar was voor bedienden om eten te brengen zonder de gasten te storen of te verplaatsen. Vaak raakte het hoofd van de persoon de borst van de persoon ernaast aan (Johannes 13:25), en men lag met de voeten naar achteren, waardoor er een kleine opening tussen de muur en de banken bleef.

Deze opening stelde Maria, de zus van Lazarus, in staat om achter de banken te komen en met haar kostbare schat naar Jezus' voeten te gaan.

Ze had een halve liter pure nardus, een duur parfum, bij zich. Deze nardus was onvervalst en onvermengd met andere, goedkopere balsems. De nardus was een extract van een aromatische plant, *Nardostachys Jatamansi*, die groeit aan de rand van het Himalayagebergte in Nepal. Matteüs vertelt ons (26:7) dat de pure nardus in een albasten kruik werd bewaard om hem vers en sterk te laten ruiken voor wanneer het moment daar was. Maria had deze kostbare parfum niet voor zichzelf bewaard; het was veel te duur om aan haar eigen behoeften te besteden. Judas had een neus voor cijfers en berekende dat de parfum gelijk was aan een jaarloon (vs. 5). De Griekse tekst zegt dat het 300 denarii waard was, waarbij een denarius een dagloon was; daarom noemen sommige vertalingen het een jaarloon voor een gewone arbeider.

Waarschijnlijk wist Maria niet waarom ze het bewaarde, maar geïnspireerd door de Geest van God kwam ze aan achter de Heer, die op de bank lag. Ik weet zeker dat er een stilte over de gasten viel toen ze de kostbare albasten schat in haar handen zagen. Ze verbrak het zegel van de kruik, en Marcus schreef dat Maria de kruik openbrak en die over het hoofd van Jezus uitgoot (Marcus 14:3). Als we haar gezicht hadden gezien, weet ik zeker dat we in tranen zouden zijn geweest vanwege de liefde en dankbaarheid die op Maria's gezicht te zien waren – haar tedere liefde was te zien toen ze zachtjes de geparfumeerde nardus wegveegde zodat die niet in Zijn ogen stroomde.

Matteüs en Marcus vermelden dat de kostbare parfum over Jezus' hoofd werd uitgegoten, terwijl Johannes ons vertelt dat Maria het over de voeten van de Heer uitgoot. Hier is geen tegenstrijdigheid. De zalving werd zowel op Zijn hoofd als Zijn voeten aangebracht. Matteüs en Marcus vermelden niet dat het Maria was die deze handeling verrichtte, mogelijk omdat ze hun evangeliën dichter bij de werkelijke gebeurtenissen schreven en Maria's naam wilden beschermen in de tijden van vervolging die ontstonden met de groei van de Kerk na Pinksteren (Handelingen 8:1). Johannes schreef zijn evangelie tegen het einde van de eeuw. Het is dus mogelijk dat hij hun namen niet hoefde te beschermen tegen represailles van de Joodse leiders.

Wat een prachtige daad van toewijding verrichtte Maria aan Jezus! Ze bracht de schat die ze had bewaard, brak hem open en goot hem over Jezus' hoofd uit. Daarna ging ze naar zijn voeten en goot de rest van de aromatische parfum uit. Maria had misschien wel gehoord van het andere incident, waarbij een zondige vrouw Jezus zalfde terwijl Hij aan het eten was in het huis van een Farizeër (Lucas 7:36-39). Het zou kunnen dat Maria er ook naar verlangde om op die manier de Heer te aanbidden en te danken.

Nadat ze haar schat over de Heer had uitgestort, deed Maria iets wat geen enkele zichzelf respecterende Joodse vrouw in die tijd ooit deed: ze maakte haar haar los, liet het loshangen en begon met haar lange haar de parfum over Zijn voeten te wrijven. Ik weet zeker dat er geen geluid in de kamer te horen was toen iedereen deze daad van pure toewijding aan de Heer gadesloeg. Het huis was gevuld met de heerlijke geur van dure parfum (v. 3).

Toen ze haar haar liet zakken, brak Maria met een aantal culturele normen, wat waarschijnlijk sommigen in de zaal de adem benam. Ze raakte de voeten van de geëerde gast aan bij deze maaltijd, en niet alleen dat, ze gooide alle waardigheid opzij; ze droogde Zijn voeten af met haar haar, de kroon en glorie van een vrouw (1 Korintiërs 11:15). Maria's hart was vol liefde

en dankbaarheid jegens de Heer, niet alleen voor wat Hij voor Lazarus had gedaan, maar ook voor de tijd die Christus aan hen drieën had gegeven, door hen op een vriendelijke manier te onderwijzen over de liefde van de Vader. Waardering, liefde en dankbaarheid welden op met een verlangen om iets terug te doen, d.w.z. om terug te geven, iets terug te geven als antwoord op Zijn liefde.

Stel je voor dat je te gast was bij dit diner. Hoe denk je dat sommige gasten reageerden op Maria's daad van toewijding? Wat denk je dat de gasten verwachtten dat Jezus zou doen als reactie op haar daden?

Toen Maria de albasten kruik brak, kwam wat er in Judas' hart omging – zijn hebzucht en afkeuring – naar buiten, voor iedereen zichtbaar en hoorbaar. Hij was teleurgesteld over het verlies van een kans om geld te verdienen. Het is mogelijk dat Judas zich bij de discipelen had aangesloten omdat hij een kans zag om naam te maken; maar nu, drie jaar later, vond hij het misschien tijd om te vertrekken met wat hij nog kon krijgen. Hij had net een jaarsalaris uit zijn handen zien glippen. Jezus verdedigde Maria:

Jezus zei: 'Laat haar met rust. Waarom val je haar lastig? Ze heeft iets goeds voor mij gedaan. Want de armen heb je altijd bij je, en wanneer je maar wilt, kun je goed voor hen doen. Maar mij zul je niet altijd hebben. Ze heeft gedaan wat ze kon: ze heeft mijn lichaam van tevoren gezalfd voor de begrafenis. En voorwaar, ik zeg jullie: overal ter wereld waar het evangelie verkondigd wordt, zal tot haar nagedachtenis verteld worden wat ze gedaan heeft.' Toen ging Judas Iskariot, een van de twaalf, naar de hogepriesters om Jezus aan hen uit te leveren (Marcus 14:8-10; zie ook Matteüs 26:10-13).

De Heer waardeerde deze uiting van liefde zozeer dat Hij gebod dat dit verhaal van toewijding overal gedeeld moest worden waar het Goede Nieuws werd verkondigd (vs. 9). Jezus verdedigde Maria door te zeggen dat zij Zijn lichaam alvast van tevoren had gezalfd, voor zijn begrafenis. Christus heeft Maria, Martha en Lazarus mogelijk verteld dat Hij van plan was te sterven door toedoen van de religieuze elite en de Romeinen, dat Hij begraven zou worden, maar dat Hij na drie dagen zou opstaan. De traditionele begrafenis hield in dat het lichaam werd gewassen en gezalfd met parfum, en dat is precies wat Maria nu aan de Heer schonk. We weten niet of Maria Christus bewust zalfde voor Zijn begrafenis toen ze dit deed. Het is mogelijk dat ze zich ervan bewust was dat dit haar laatste kans zou kunnen zijn om bij Jezus te zijn. Onze offers en tranen van toewijding stijgen op naar de Heer als een lofoffer. Hij waardeert onze offers, lofprijzingen en toewijding, vooral wanneer we Hem prijzen te midden van onze moeilijkheden.

Toen Jezus Jeruzalem binnenkwam, zagen de Joodse religieuze leiders de menigte; onder hen niet alleen Joden maar ook heidenen, die Hem verwelkomden als de Messias. De lucht gonsde van opwinding na de opwekking van Lazarus uit de dood, hetgeen als een teken voor het Joodse volk fungeerde dat de Messias was gekomen (Jesaja 35:5-6). Iedereen wilde Hem zien en naar Hem luisteren.

"Velen hadden gehoord dat Hij dit teken had gedaan en gingen Hem tegemoet. De Farizeeën zeiden tegen elkaar: 'Kijk, dit brengt ons niets. Kijk eens hoe de hele wereld Hem achterna loopt!'" (Johannes 12:18-19). Honderdduizenden Joden arriveerden uit vele landen, zowel dichtbij als ver weg, ter voorbereiding op het Pesachfeest in Jeruzalem. Ook heidense Griekse godvrezenden of misschien bekeerlingen tot het Joodse geloof bereidden zich voor op het Pesachfeest:

Er waren ook enkele Grieken onder degenen die op het feest waren gekomen om te aanbidden. Ze gingen naar Filippus, die uit Betsaida in Galilea kwam, met een verzoek: 'Heer,' zeiden ze, 'we zouden Jezus graag ontmoeten.' Filippus ging het aan Andreas vertellen, en Andreas en Filippus vertelden het op hun beurt aan Jezus. Jezus antwoordde: 'Het uur is gekomen dat de Mensenzoon verheerlijkt wordt. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij één zaadkorrel. Maar als hij sterft, brengt hij veel zaad voort. Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen, maar wie zijn leven in deze wereld haat, zal het behouden voor het eeuwige leven. Wie Mij dient, moet Mij volgen; en waar Ik ben, zal ook Mijn dienaar zijn. Mijn Vader zal eren wie Mij dient' (Johannes 12:20-26).

De apostel Johannes benadrukt het verlangen van deze Grieken om Jezus te zien. Ze werden tot Hem aangetrokken zoals een mot tot het licht wordt aangetrokken. Deze aantrekkingskracht van Jezus is geestelijk van aard en, geloof ik, een werking van de Heilige Geest. Deze aantrekkingskracht van God liet me niet los toen ik in mijn jeugd innerlijke vrede zocht. Wat u ook gelooft, wat u ook tot de Heer Jezus trok, het was God die in u werkte, want niemand komt tot Christus zonder Gods Werk in hen om die persoon tot Christus te brengen. Jezus zei:

Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekt, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage (Johannes 6:44).

Het Warme, Accepterende Hart van Jezus

Wat maakt Jezus zo aantrekkelijk? Wat maakte dat mensen Hem wilden volgen en alles wilden achterlaten om bij Hem te zijn? Denk er eens over na. Hij is anders dan de gebedsgenezers of zelfhulpgoeroes die we tegenwoordig in overvloed hebben. Hij belooft geen voorspoed, geluk of zelfontplooiing; Hij biedt juist het tegenovergestelde. In plaats daarvan spreekt Hij over het leegmaken van het zelf, maar toch voelen mensen van alle nationaliteiten en sociale klassen zich tot Hem aangetrokken en klampen zich vast aan Zijn woorden. Wanneer mensen in de buurt van Jezus waren, wisten ze dat ze geaccepteerd waren. We hebben allemaal een universele behoefte aan acceptatie en een wijdverbreide honger naar waarheid. We voelen ons instinctief aangetrokken tot degenen die dit beeld weerspiegelen.

Als je de getuigenissen van Christus' volgelingen leest, lijkt het duidelijk dat ze niet alleen door Zijn leer werden aangetrokken, maar ook door Zijn karakter, namelijk Christus Zelf. Hij maakte tijd voor anderen en accepteerde iedereen: kinderen, armen, gehandicapten, verlamden, melaatsen, prostituees en zelfs tollenaars. Jezus is het gezicht van God voor de mensheid. Als genade een gezicht heeft, dan is het Jezus wel. Geen wonder dat mensen zich naar Hem toe drongen en dicht bij Hem wilden zijn.

Het Uur Is Gekomen

God heeft allerlei dingen in jouw leven en het mijne gebruikt om ons tot de Heer Jezus Christus te trekken, net zoals Hij dat deed met de Grieken in de passage die we bestuderen. Toen Andreas en Filippus hun verzoek aan de Heer Jezus voorlegden, antwoordde Christus dat het uur eindelijk gekomen was, d.w.z. het uur van Zijn verheerlijking door lijden aan het kruis. Jezus antwoordde: "**Het uur is gekomen dat de Mensenzoon verheerlijkt wordt**" (Johannes 12:23). In minstens twee gevallen in de afgelopen drieënhalf jaar van zijn bediening sprak Jezus over een specifieke tijd waarop Hij had gewacht, waarin Hij de Vader

zou verheerlijken. Het was geen letterlijk uur, maar een korte periode waarin Hij in één handeling grote eer aan de Vader zou brengen. Toen Zijn moeder, Maria, Hem had gevraagd om tussenbeide te komen op de bruiloft te Kana in Galilea, sprak Hij over Zijn uur:

"Vrouw, waarom bemoei je je met Mij?" antwoordde Jezus. "Mijn uur is nog niet gekomen" (Johannes 2:4).

Opnieuw, terwijl Jezus in de tempel onderwees, probeerden de priesters en Farizeeën Hem te arresteren nadat Hij de waarheid had geopenbaard dat de Vader Hem gezonden had. Toch kon niemand Hem de hand reiken, omdat de tijd voor het slachten van de paaslammeren nog niet was aangebroken.

Jezus, die nog steeds in de tempel aan het onderwijzen was, riep uit: "Ja, jullie kennen Mij, en jullie weten waar Ik vandaan kom. Ik ben hier niet uit mezelf, maar Hij die Mij gezonden heeft, is waarachtig. Jullie kennen Hem niet, maar Ik ken Hem, omdat Ik van Hem kom en Hij Mij gezonden heeft." Hierop probeerden ze Hem te grijpen, maar niemand deed iets tegen Hem, omdat Zijn uur nog niet gekomen was (Johannes 7:28-30).

Het is zeer waarschijnlijk dat Jezus een ontmoeting had met de Grieken, maar Johannes vermeldt dat niet. Hij schrijft dat de zoektocht van de heidenen naar Jezus een teken was dat de tijd was aangebroken, d.w.z. dat het uur nabij was waarop Jezus, door een laatste daad van gehoorzaamheid, de Vader zou verheerlijken. De Heer vervolgde met de volgende verklaring:

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft het één zaadkorrel. Maar als hij sterft, brengt hij veel zaad voort (Johannes 12:24).

Verwijst Jezus in vers 24 naar Zichzelf, of spreekt Hij over iedereen? Wat bedoelt Hij met de beeldspraak dat het zaad eerst in de aarde moet vallen en dan sterven?

Het plaatsvervangende zaad dat moet sterven

Alles wat Jezus deed, diende als voorbeeld voor degenen die Hem zouden volgen. In de analogie van een zaad dat in de aarde valt, is het mogelijk dat Jezus sprak over een leven van nederigheid, wat impliceert dat de "weg omhoog" de "weg omlaag" is. Zijn voorbeeld laat zien dat wanneer de vijand macht over ons heeft, Gods manier niet is om wraak te nemen, maar om ons aan de Vader te onderwerpen.

Een tweede visie is dat het leven van God, gegeven aan de Kerk, in zaadvorm in de Heer Jezus kwam. Het zaad in de grond spreekt van de Heer Jezus die jouw en mijn zonden droeg en aan het kruis nagelde. Als Jezus niet als plaatsvervanger aan het kruis was gestorven, zou Zijn leven slechts weinigen hebben beïnvloed. De vraag zou echter gesteld kunnen worden: "Waarom was het nodig dat Christus zo'n brute en gewelddadige dood stierf? De Vader had toch zeker een gemakkelijkere dood voor Zijn Zoon kunnen plannen?" Ik geloof dat het antwoord hierop is: alleen een gewelddadige dood had de zonde kunnen blootleggen op de manier die zo hard nodig was.

Een predikant zei: "Had Jezus de zonde in al haar afschuwelijke gruwelen kunnen blootleggen als Hij in Zijn bed was gestorven, door een ongeluk of door ziekte?" Het is één van de tragedies van het menselijk leven dat we de destructieve en lelijke aard van de zonde niet herkennen. Gods plan was dat Christus zou sterven als plaatsvervanger voor allen die hun vertrouwen stelden in Zijn werk aan het kruis, d.w.z. Zijn dood voor hen, om de zonde te

verzoenen en ons vrede met God te brengen. Er is nog een voorbeeld van dit soort plaatsvervangende wettigheid in de geschiedenis te vinden:

Tijdens een oorlog tussen Groot-Brittannië en Frankrijk werden mannen via een soort loterijstelsel opgeroepen voor het Franse leger. Een man moest ten strijde trekken wanneer iemands naam werd getrokken. Op een keer spraken de autoriteiten een man aan en deelden hem mee dat hij tot de uitverkorenen behoorde. Hij weigerde te gaan en zei: "Ik ben twee jaar geleden doodgeschoten." Aanvankelijk twijfelden de autoriteiten aan zijn geestelijke gezondheid, maar hij hield vol dat dit inderdaad het geval was. Hij beweerde dat de militaire documenten zouden aantonen dat hij gesneuveld was. "Hoe kan dat?" vroegen ze. "Je leeft nu!" Hij legde uit dat toen zijn naam voor het eerst viel, een goede vriend had gezegd: "Je hebt een grote familie, maar ik ben niet getrouwd en niemand is van mij afhankelijk. Ik noteer je naam en adres en ga in jouw plaats." En dat was inderdaad wat de documenten aantoonde. Deze ietwat ongewone zaak werd voorgelegd aan Napoleon Bonaparte, die oordeelde dat het land geen wettelijke aanspraak op die man had. Hij was vrij. Hij was gestorven in de persoon van een ander.

Vanuit Gods standpunt stierf Christus als plaatsvervanger om jou te bevrijden van de wettelijke aanspraken die Satan op jou had vanwege jouw zonde. Christus stierf voor jou en als jou. God beschouwde Christus als degene die jouw plaats innam, net zoals een soldaat ten strijde trekt in de plaats van een ander. Toen Christus stierf, beschouwde God jou ook als gestorven. De apostel Paulus legde deze waarheden uit in zijn brief aan de gemeente van Kolosse:

Aangezien u met Christus gestorven bent aan de elementaire geestelijke machten van deze wereld, waarom onderwerpt u zich dan, alsof u nog bij de wereld hoort, aan haar regels (Kolossenzen 2:20).

Aangezien u met Christus opgewekt bent, richt uw hart op wat boven is, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand van God. Bedenk wat boven is, niet op wat aards is. 3 Want u bent gestorven en uw leven is nu met Christus verborgen in God. Wanneer Christus, uw leven, verschijnt, zult ook u met Hem verschijnen in heerlijkheid (Kolossenzen 3:1-4).

Laten we eens dieper nadenken over wat er gebeurt als een zaadje in de grond wordt begraven. De duisternis van het graf, de tijd en de elementen in de bodem werken op het zaadje in totdat de buitenste schil openbarst en het leven in het zaadje wortel schiet en uitgroeit tot een plant die zich vermenigvuldigt tot vele zaden. Door Zijn dood, begrafenissen en opstanding kwam de Heer Jezus om ons Zijn leven te geven. Wij ontvingen het fysieke leven van onze voorvader Adam, maar Christus kwam om ons het leven van God te geven, dat ons wordt geschonken wanneer we met heel ons hart ons geloof en vertrouwen in Hem stellen. Wanneer we geloven, worden onze zonden weggewassen en doopt de Geest van God ons in het geestelijke organisme van het Lichaam van Christus (1 Korintiërs 12:13). Het leven van God stroomt in ieder van ons die door geloof met Hem verbonden is.

De oproep om ons kruis op te nemen

Deze gedachte, dat Jezus het zaad is dat nieuw leven brengt aan iedereen die Hem ontvangt, is de overheersende analogie die Johannes probeert over te brengen. In dezelfde zin moeten allen die in Christus Jezus zijn, ook aan zichzelf sterven, zodat Christus in hen en door hen kan leven. Net zoals een graankorrel in de grond wordt geplant, moet het zaad zijn schil

openbreken en aan zichzelf sterven, zodat het leven in ons – Christus in ons – aan anderen kan worden gegeven.

We dragen altijd de dood van Jezus in ons lichaam met ons mee, zodat het leven van Jezus ook in ons lichaam geopenbaard kan worden (2 Korintiërs 4:10).

Als christenen zullen we, als we vasthouden aan ons eigen-leven en alleen ons eigen geluk en comfort nastreven, in het beste geval minimaal vruchtbaar zijn voor Christus. Om dit leven te modelleren en door te geven aan een jongere generatie, is het nodig dat we vrijwillig ons kruis opnemen, zodat het leven van Jezus door ons heen gemanifesteerd kan worden. We kunnen het kruis niet opnemen voor onze familie of partner. We moeten beslissen hoeveel vrucht willen dragen in ons leven. Degenen onder u die een partner en zelfs kinderen hebben, moeten samen met hen bepalen hoeveel offers ze in hun leven willen brengen. Voordat ik met mijn vrouw Sandy trouwde, heb ik met haar gesproken en mijn ambities gedeeld. We waren het eens over het leven dat we leiden sinds ons huwelijk in 1980. Ik beloofde haar ontberingen en moeilijkheden, maar ik beloofde haar ook mijn liefde en trouw. De roeping om het kruis op te nemen en vruchtbaar te zijn omwille van Christus is niet gemakkelijk, maar het is waartoe we geroepen zijn als discipelen van de Heer Jezus. Hij verduidelijkte dit voor ons in het Evangelie van Marcus:

Toen riep Hij de menigte en zijn discipelen bij zich en zei: "Wie mijn discipel wil zijn, moet zichzelf verloochen, zijn kruis opnemen en Mij volgen" (Marcus 8:34).

Het kruis dat Jezus Zijn Kerk oproept op te nemen, is een oproep om aan zichzelf te sterven. Schrijver Grant Osborne zegt hierover:

Het kruis opnemen was een heel specifieke metafoor; toen de Romeinen Jezus of iemand anders hun kruis naar de executieplaats lieten dragen, gaven ze hun de boodschap: "Jullie zijn al dood!" Het kruis opnemen is je eigen leven dood rekenen voor de dingen van deze wereld. Die persoon zal "zijn leven voor de eeuwigheid bewaren" (Johannes 12:25). De discipelen moeten worden zoals hun meester; de dood is de weg naar het leven.

Terugkomend op onze passage in het boek Johannes, vervolgde Jezus zijn gedachten door tegen zijn discipelen te zeggen:

Wie zijn leven liefheeft, verliest het, en wie zijn leven in deze wereld haat, zal het bewaren voor het eeuwige leven. Wie Mij dient, moet Mij volgen; en waar Ik ben, zal ook mijn dienaar zijn. Wie Mij dient, zal door de Vader worden geëerd (Johannes 12:25).

Wanneer we het voorbeeld van Christus observeren en volgen, leidt dat ertoe dat we zegevieren over het wereldse systeem en de satanische en demonische machten waartegen onze Heer Jezus en Zijn volgelingen strijd voeren. Jezus biedt ons een andere manier van leven; sterker nog, Hij schenkt ons Zijn kracht om ernaar te leven. Het ligt in Zijn aard om te geven, en Hij geeft Zijn hart aan ons.

Toen Jezus Zijn lichaam overgaf, liet Hij kinderen van het licht achter. Nu wordt Hij verheerlijkt, zoals de Vader had gezegd. Wij, Zijn kinderen van het licht, zullen delen in Zijn glorie en lijden terwijl we hier zijn. Sommigen dragen een zwaardere last van lijden, maar zullen ook een zwaardere last van glorie dragen.

Nu we onze studie vandaag afsluiten, mag ik u uitdagen om manieren te ontdekken om uw liefde en toewijding aan de Heer te uiten voor Zijn offerandelijke, plaatsvervangende dood voor u?

Gebed: Vader, ik bid dat U ons, als kinderen van het licht, wilt helpen schijnen in de duisternis. Geef ons de houding van Christus, zodat we U kunnen verheerlijken in alles wat we doen. Amen!

Keith Thomas

E-mail: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com